

Tìm Bạn Lạc Loài

(Trích sách Ca Nhạc Cổ Điển, tác giả Trịnh Thiên Tư)

Nói lời buồn –

Kiều-nương em ôi ! Anh những tưởng vui ngày đoàn-tụ, có ngờ
đâu cảnh cũ vắng người yêu ? Thà tương rau mà chung sống
hầm-hiu, hơn là cảnh bèo giạt, mai chiều trôi nổi, Gánh
nặng đường xa khó tới, thời-khắc qua càng quặn rối lòng tơ
!... Em ôi ! Em đi đâu mà để cho anh...

VÔ VỌNG-CỔ

1.– Tháng đợi với ngày chờ (4)

– – Bến chia-ly, anh đứng thẩn-thờ (5)

– Như chiếc nhạn bơ-vơ, đoái nhìn quang cảnh tiêu-sơ, (6)

Anh nhớ lại ngày bận-bịu có nhau, thì-thầm vui-vẻ dưới bóng
trăng thanh, (7)

– Trước ngọn đèn lờ, vai kề.– đôi tuổi trẻ. (8)

– (1) – (2) –

2.– Sau ngày náo-nức tân-hôn, nhẹ-nhàng không-khí cô-thôn, (3)

– Tài-tử giai-nhân gìn lẫn – một tâm-hồn (4)

– Nhịp lòng chim hót, thanh-thót ve ngâm, thông reo – hòa lẫn
suối đồn. (5)

Nhưng rồi nay lại chia tay lạc-loài, oanh-yến giữa
trời mây (6)

– Chôn cũ còn đây, sao tứ-bề bát-ngát phủ một màu-lam ? (7)

Em như chim ra biển Bắc, còn anh tìm-kiếm tận trời Nam! (8)

– (1) – (2) –

3.— Kiều-nương yêu-dấu em ôi ! góc biển chôn trời xa
diệu-viễn, (3)

— Dễ gì anh lặn lội nơi đáy biển mò kim ? (4)

Em ở — phương nao như mây ngàn hạt nội ?... (5)

— Anh sống xa em như buồm loan chích cánh chơi-vơi (6)

Như chiếc nhận kêu sương — dưới gầm trời ảm-đạm
thê-lương ; (7)

Vơi-vơi mây áng trăng thâu, Hoa-lư — núi phủ sương sầu ! (8)

— (1) — (2) —

4.— Gió — lay nhẹ lá, sương — gá nặng cành (3)

Não-nùng rót nhẹ — tiếng thở-thở của chim oanh (4)

Văng-vẳng từ xa đưa đến như gọi thăm cỏi lòng anh, (5)

Khi nhìn — hoa ộp lá, khi trông cá ép đôi... (6)

Cảnh-tình — tráo-trác thì thôi !... biếm-nhẽ người chia phôi
hai ngã .(7)

Cung Nga kia hỡi ! cho gửi thơ sang, nhắn-nhe — rõ thấu tin
nhàn (8)

— (1) — (2) —

5.— — Em ôi ! Cũng vì thương-hải biến-cải tang-điễn, (3)

— Phải nào — anh bạc ngãi hay em — lại phụ-nguyên ; (4)

Chỉ vì nạn-nhân thời-cuộc, nên gia-đình chẳng được
toàn-nhiên. (5)

Đã đành thế-sự biến-thiên, anh tin lòng em trọn
trình-kiên (6) (A)

Nhưng sao em không ở lại nhà đợi chờ ngày phu phụ
đoàn-viên ? (7)

Nay đồ xưa trở về bên cũ, nhưng em ra đi không hẹn ngày về (8)

(A) Vợ tìm chồng, thì ca « trung-kiên » thay vì « trình-kiên »

– (1) – (2) –

6.– Hay là em cắt gánh qua truông, rồi lại quên nguồn hạnh-phúc yêu-đương ? (3)

Tưởng không lẽ em nỡ đành buông võ – bình gương, (4)

Để cho anh tê-tái lòng : đêm nhớ – với ngày thương. (5)

Em ôi ! Có nắng mưa mới thấm nhụy hoa hương ; (6)

– Chọn vàng thử đá mới đánh giá – được tình-thương (7)

Cũng như đường dài hay sức ngựa..., sương tuyết tường tòng bá chi tâm. (8)

(ANH đối ra EM, tùy theo trường-hợp «vợ tìm chồng»)

(Lời ca của soạn-giả TRỊNH-THIÊN-TỬ)

